

Žalilac zahteva od Posebne komore Vrhovnog suda Kosova za pitanja koja se odnose na Kosovsku povereničku agenciju da dopuni presudu ili da je poništi i vrati slučaj prvostepenom sudu na ponovno suđenje.

Žalba je dostavljena tuženom "██████████" iz Peći, ali Posebna komora nije primila odgovor.

Pravno obrazloženje

Dana 20. oktobra 1999. godine, stranke su potpisale ugovor o zakupu br. 229, po kojem je žalilac/zakupodavac "██████████", preduzeće za trgovinu i usluge iz Dečana, preuzelo obavezu da stavi na raspolaganje tuženom "██████████" svoj autobus u svrhu vožnje na liniji Peć – Priština i natrag. U skladu sa ugovorom o zakupu, načelna naknada bila bi isplaćivana za svaki polazak iz i ulazak u autobusku stanicu "██████████". Član 5. ugovora predviđa da zakupodavac "██████████" ima pravo da primi dobit od prodaje autobuskih karata, pod uslovom da svaki put isplati zakupcu "██████████" ekvivalent cene od pet karata, u iznosu od 30 DM.

Presudom II.C.br.161/2006, Okružni privredni sud u Prištini odbacio je 3. oktobra 2007. godine kao neosnovanu tužbu tužioca preduzeća "██████████" koje je zahtevalo od "██████████" isplatu u iznosu od 14.071,065 evra kao naknadu za privzakonitu dobit, plus zakonsku kamatu (koja bi bila obračunata počev od 20. oktobra 1999. godine do dana konačne isplate), kao i troškove postupka.

Okružni sud je utvrdio da se u ovom slučaju bavi ugovorom o zakupu, a ne ugovorom o parkiranju autobusa u za to rezervisanom parking prostoru;(u vezi tužbenog zahteva. sud je primio k znanju da je tužilac naveo da je cena ove usluge često bila dupla ili čak trodupla u odnosu na cene koje su naplaćivane drugim autobusima koji nude iste usluge). U prvobitnoj tužbi koja je registrovana u Posebnoj komori 28. februara 2006. godine, tužilac je naveo da je protivzakonita dobit nastala ili isplatom koja je tražena za zakup ili parking. Na poslednjem pretresu održanom 3.10.2007. godine, tužilac je izjavio da plaćena naknada za ulazak nije bila dug tužioca i da je iznos bio mnogo veći nego što je naplaćivano ostalim preduzećima.

Okružni sud je ustanovio da je gore-navedena suma za isplatu slobodnom voljom dogovorena od strane stranaka u ugovoru o zakupu. Prema tome, odbacio je tužbu "██████████" kao neosnovanu, a kojom se zahtevalo da im se vrati iznos od 14.071,65 evra na osnovu protivzakonite dobiti.

Drugi argument tuženog u Okružnom sudu bio je da je tužba "██████████" zastarela. Tuženi je dokazivao da shodno Zakonu o obligacionim odnosima, tužbe koje proizlaze iz uslužnih ugovora zastarevaju nakon 3 godine. Ugovor je zaključen 20. oktobra 1999. godine, a tužba je podnesena 8. marta 2004. godine, tako da je tužba van snage.

Okružni sud je ustanovio da su ovi navodi neosnovani, zato što se u ovom slučaju tužba odnosi na protivzakonsku dobit, i zato rok zastarevanja jeste 10 godina, u skladu s članom 371. Zakona o obligacionim odnosima..

Presuda je dostavljena tužiocu 7. decembra 2007. godine, a tuženom 6. decembra 2007. godine.

Dana 6. februara 2008. godine (registracija izvršena 13. juna 2008.), tuženi/žalilac podneo je žalbu Posebnoj komori Vrhovnog suda Kosova za pitanja koja se odnose na Kosovsku povereničku agenciju protiv presude II.C.br.161/2006 Okružnog privrednog suda u Prištini od 3. oktobra 2007. godine.

Žalilac zahteva of Posebne komore Vrhovnog suda Kosova za pitanja koja se odnose na Kosovsku povereničku agenciju da dopuni presudu na koju je stavljen prigovor ili da je poništi i vrati slučaj prvostepenom sudu na ponovno suđenje

U žalbi, žalilac je naveo da pre rata nije postojala praksa da se putničke linije registruju u nadležnom ministarstvu. Jedini nadležni organ za dodeljivanje putničkih linija bilo je Transportno udruženje u Peći, koje je to učinilo direktno žalioocu putem potvrde datirane 25. septembra 1999. godine (kopija podnesena kao dokaz). Dakle, prema žalioocu, tuženi "██████████", u svom ugovoru koje nije trebalo da bude nazvan "ugovor u zakupu", prodao je žalioocu pravo da koristi putničku liniju koju sam nije posedovao. Žalilac tvrdi, takođe, da je nakon rata novo-osnovano ministarstvo transporta, pošte i telekomunikacija dozvolilo žalioocu da koristi istu putničku liniju.

Žalilac je naveo da njegov autobus, u stvari, nikada nije izvršio bilo kakve usluge za tuženog, kao što predviđa ugovor o zakupu. On je samo redovno plaćao, barem dva puta više za parkiranje autobusa u odnosu na iznose koje su plaćali ostali prevoznici. Morao je čak da plati i onda kada njegov autobus uopšte nije vršio prevoz.

Žalba je dostavljena tuženom "██████████" iz Peći, ali Posebna komora nije primila nikakav odgovor.

Žalba je prihvatljiva, ali neosnovana. Na osnovu Administrativnog naređenja UNMIK-a 2008/6, Posebna komora je odlučila da ne održi usmeni deo postupka.

Žalba se odbacuje kao neosnovana jer iz činjenica koje treba da ustanovi Posebna komora nije pronađen dokaz štete za koju se tvrdi da je nastala. Prema obračunu tužioca, za period u 1999. godini, cena za parking isplaćena je u iznosu od 30 DM. Ova izjava je promenjena u tužbi, pošto je prvobitno tužilac priznao da su isplate vršene ili vodeći računa o korišćenju autobuske linije ili za ulazak u stanicu. U periodu iz 1999. godine, odnosi između stranaka bili su regulisani pisanim sporazumom i poređenje se ne može vršiti sa drugim isplatama za cenu parkinga pošto naknada koju je plaćao tužilac bila je, u stvari, zakup (uključujući, verovatno, i naknadu za parkiranje autobusa). A cena za plaćanje zakupa je bila ugovorena.

Što se tiče perioda nakon 2000. godine, sporazum između stranaka nije bio pretočen u pisani oblik, ali se ne osporava da je tužilac vršio isplate tuženom. U skladu sa registrom, 2 vrste isplata vršene su među strankama. Pretpostavlja se da se veća isplata odnosi na zakup autobuske linije, a da je niža naknada ona koja je isplaćivana za parkiranje. Zato celokupni obračun – koji se odnosi na isplate koje je izvršio tužilac na ime naknade za parkiranje – ali koja čini, u stvari, cenu za zakup autobuske linije – nije podržan dokazima. Pošto tužilac nije dokazao pravo da koristi autobusku liniju u ovom periodu, sud je ustanovio da se ugovor o zakupu nastavio i da je tužilac

vržio isplate za zakup autobuske linije i za parkiranje. Što se tiče pisma od 25. septembra 1999. godine, ovaj dokument ne dokazuje pravo na korišćenje autobuske linije.

Što se tiče potrebe za dodatnim proverama, sud je ustanovio da tužilac nije ponudio nikakve pokazatelje iz kojih se može otkriti protivzakonsko ponašanje tuženog prema tužiocu. Tužilac je preduzeće sa kontinuiranom trgovačkom delatnošću i od tužioca se traži da poseduje standardnu pažnju prilikom sklapanja ugovora. Zato se nikakve druge provere ne smatraju potrebnim kako bi se ustanovilo da li je tuženi koristio različite cene za različita preduzeća. Navedena protivzakonita dobit može da se ustanovi samo kada se otkrije krivica u ponašanju tuženog (kao što je definisano u članu 158. Zakona o obligacionim odnosima), a indikacije o protizakonitoj nameri ili nehatu tuženog – koje su uticale na volju tužioca da izvrši isplate - nisu pružene.

Sudski troškovi

Prema Dodatnom proceduralnom pravilniku Posebne komore Vrhovnog suda u vezi sudskih troškova koji je na snazi od 10. marta 2010. godine (na osnovu člana 57.2 Administrativnog naređenja UNMIK-a 2008/6), primenjuju se sledeći sudski troškovi za tekuće postupke:

Tarifa sudskih troškova član 10.11 (podnošenje žalbe)	30 evra
Tarifa sudskih troškova član 10.21 u vezi sa 10.12 i 10.1 (drugostepena odluka)	118 evra
Ukupno	148 evra

Sudski troškovi za donošenje presude, u skladu sa članom 10.21 u vezi sa članom 10.12 i 10.1 Tarife sudskih troškova, treba da se odrede u skladu s vrednošću tužbe. Pošto je vrednost tužbe 14.071.065 evra, sud je ustanovio da sudski troškovi za presudu u drugom stepenu prema 10.1 iznose 118 Euros (za tužbu preko 10.0001 evra – 50 evra + 0.5 % do najviše 500 evra).

Ove sudske troškove snosi žalilac koji je obavezan da plati pomenuti iznos Posebnoj komori.

Na osnovu gore-navedenog, Posebna komora Vrhovnog suda Kosova za pitanja koja se odnose na Kosovsku povereničku agenciju odlučila je kao što je navedeno u dispozitivu odluke.

Shodno članu 9.5 Uredne UNMIK-a 2008/4, žalba protiv ove presude može da se podnese u pismenom obliku Žalbenom veću Posebne komore u roku od 30 (trideset) dana od prijema presude.

Laura Plesa, predsedavajući sudija EULEX-a

Katarina Entcheva, sudija EULEX-a

Sabri Halili, Judge

Tobias Lapke, Upisničar EULEX-a
